

„автократоръ“ — самодържецъ — титла, която е носилъ само ромейскиятъ Василевсъ, следов. Симеонъ искалъ, щото ромеитѣ да го признаятъ равенъ на императора по значение и по властъ. Но, присвоявайки си императорската титла помимо волята на Византия, Симеонъ не е могълъ да не очаква, че цариградското правителство ще реагира противъ тая негова смѣла и самоволна постѣпка въ една или друга форма, особено като ималъ предъ видъ току що сключения съ африканскитѣ араби съюзъ. За да бжде готовъ за всѣка евентуалностъ, Симеонъ сжщо така потърсилъ съюзници. Той влѣзълъ въ сношение съ своитѣ северо-източни съседи — печенезитѣ, които въ началото на X. вѣкъ живѣли между Дунавъ и Днестъръ, съ цель да ги привлече на своя страна, и, ако е възможно и други народи, противъ Византия. Симеонъ прилагалъ голѣмо старание дори да сроди българи и печенези и чрезъ това да спечели тѣхния съюзъ „за война и нападение на ромеитѣ“. Обаче Симеонъ не сполучилъ да постигне цельта си, защото византийското злато и подаръци се ценѣли много по-високо, както ще видимъ, отколкото голитѣ старания на българския царъ. Поради това той почналъ усилено да се готви за нова война, за което въ Цариградъ сж знаели отъ донесенията на македонския и тракийския стратежи — областни управители. За да може да посрещне всѣко възможно нападение откъмъ съюзницитѣ на Византия — африканскитѣ араби, които биха могли да нападнатъ на България, като пристанатъ съ своята флота въ дветѣ най-важни византийски бази — Солунъ и Драчъ отъ една страна, а отъ друга — за да не даде възможностъ на ромеитѣ да съсрѣдоточатъ военнитѣ си сили около столицата, презъ 916 год. Симеонъ изпратилъ отдѣлни войскови части да навлѣзатъ въ областитѣ на тия два града.

„Като видѣла надменността на Симеона и неговото нападение на християнитѣ, пишатъ византийскитѣ хронисти, Августа Зоя наедно съ своитѣ съуправители свикала общъ съветъ“, въ който взели участие всички областни управители и воеводи. На тоя съветъ, следъ дълги разсждения и привеждане на разни доводи, всички се изказали въ полза на война и било решено, че Симеонъ трѣбва да се накаже за неговото високомѣрие и гордостъ, за неговитѣ завоевателни и властолюбиви стремежи. За тая цель Зоиното правителство взело веднага следнитѣ предварителни мѣрки: за да се осигурятъ откъмъ Мала Азия и Срѣдиземно море, сключенъ билъ позоренъ миръ съ арабитѣ и багдатския халифъ; всички войски следъ това били прехвърлени отъ Азия въ Европа; повикани били на помощъ и арменцитѣ; освенъ това при посрѣдството на херсонския воевода Ивана Вогасъ билъ сключенъ съюзъ съ печенезитѣ, които, подкупени съ голѣми и многобройни подаръци, обещали, че, следъ като бждатъ прекарани отъ византийската флота отсамъ Дунавъ, ще нахълтатъ въ източна България и ще воюватъ противъ българитѣ; най-сетне чрезъ драчкия воевода Лъва Рабдухъ сполучили отъ Цариградъ да повдигнатъ съ разни подаръци и сръбския князь Петра, който заедно съ маджаритѣ трѣбало така сжщо да нападне българитѣ. Ето какъвъ грандиозенъ планъ съставили византийцитѣ противъ България!

Събралитѣ се въ Цариградъ византийски войски подиръ тържествено молебствие, на което всички пълководци дали клетва, че ще умратъ съ всичката си войска на бойното поле, потеглили отъ столицата подъ главното командуване на магистра Лъвъ Фока. Тѣ се опжтили право на северъ по най-източния пжтъ къмъ българскитѣ граници. Едновременно излѣзла отъ Босфора въ Черно море и византийската флота подъ началството на патриция и друнгария (адмирала) Романа Лакапина, комуто било възложено, следъ като пристигне при устието на Дунавъ и прекара печенезитѣ презъ рѣката, да ги изпрати за поддържка на Лъва Фока. Симеонъ, който своевременно узналъ за голѣмитѣ приготовления на ромеитѣ, сполучилъ о-време да събере